

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Tenisový klub Prostějov, spolek,** se sídlem Sportovní 3924/1, Prostějov, zast. Mgr. Františkem Korbelem, advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 11. 2018, č. j. 64 Af 8/2018 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2018, č. j. 27206/18/5000-10480-712342 a č. j. 27210/18/5000-10480-712342.

[2] V kasační stížnosti stěžovatel namítá nezákonnost, zmatečnost a nesrozumitelnost usnesení krajského soudu. Uvádí, že krajský soud rozhodl o odmítnutí žaloby ve vztahu k rozhodnutí, které nebylo součástí postoupení věci Krajským soudem v Brně, neboť ten postoupil žalobu Krajskému soudu v Ostravě pouze ve vztahu k rozhodnutí žalovaného č. j. 27206/18-5000-10480-712342; ve vztahu k rozhodnutí žalovaného č. j. 27210/18/5000-10480-712342 k postoupení věci nedošlo a Krajský soud v Brně o této části dosud nerozhodl. Odmítnutím žaloby napadeným usnesením krajský soud odepřel stěžovateli právo na spravedlivý proces a přístup k soudu; rovněž rozhodl o věci, o které mu rozhodovat nepříslušelo; resp. rozhodl jako soud místě nepříslušný.

[3] Stěžovatel dále namítá, že nebyly dány zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby. Poukazuje na judikaturu NSS, ze které vyplývá, že základní rolí správního soudu je zajistit jednotlivci právo na spravedlivý proces a dbát na to, aby nedošlo k odmítnutí spravedlnosti. Krajský soud odmítl včas podanou žalobu z důvodu, že neobsahovala žalobní body, jednalo se tedy dle soudu o nedostatek podmínky řízení, který byl neodstranitelný. Dle stěžovatele soud nepřiměřeně extenzivně aplikoval důvod odmítnutí podání dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., čímž nezákonně odepřel stěžovateli právo na přístup k soudu. Tvrdí, že z žaloby je zřejmé, které rozhodnutí žalovaného napadá, jakož i to, že uplatnil odvolání; v úvahu tedy jakožto další možný prostředek přezkumu přichází v úvahu podání žaloby, což učinil. Je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného napadá z důvodu nezákonnosti, kterou se mu nepodařilo odstranit již v rámci uplatněného odvolání.

[4] Stěžovatel uvádí, že již v podané žalobě uvedl, že ji doplní ve lhůtě 60 dnů, což také učinil, když doplnění zaslal jak Krajskému soudu v Brně v části týkající se rozhodnutí žalovaného č. j. 27210/18/5000-10480-712342, tak Krajskému soudu v Ostravě v části týkající se rozhodnutí žalovaného č. j. 27206/18-5000-10480-712342.

[5] Stěžovatel tvrdí, že žaloba obsahovala všechny náležitosti, a měl-li některý z krajských soudů za to, že tomu tak není, měl jej vyzvat k odstranění vad a stanovit mu k tomu lhůtu, což se nestalo. Poukazuje na to, že ani Krajský soud v Brně jej dosud nevyzval k odstranění vad a žalobu ani neodmítl.

[6] Stěžovatel namítá, že krajský soud postupoval v rozporu se svým dřívějším postupem, přitom nejednotnost rozhodování nemůže jít k tíži stěžovatele. Postup krajského soudu je pro stěžovatele překvapivým o to více, když stěžovatel žalobu doplnil i přes absenci výzvy.

[7] Stěžovatel je přesvědčen, že je naplněn kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soud zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[9] Nevyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§109 odst. 3 s. ř. s.); současně přihlížel k tomu, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti: Stěžovatel podal dne 18. 9. 2018 k poštovní přepravě (doručeno dne 19. 9. 2018 Krajskému soudu v Brně) žalobu proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2018, č. j. 27206/18/5000-10480-712342 a č. j. 27210/18/5000-10480-712342, ve věci vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně; žaloba byla zapsána pod sp. zn. 29 Af 100/2018.

[12] Rozhodnutí žalovaného byla doručena zmocněnci stěžovatele dle doručenek ve správním spise dne 18. 7. 2018. Lhůta pro podání žaloby skončila dne 19. 9. 2018; žaloba byla doručena Krajskému soudu v Brně v poslední den lhůty, tedy včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).

[13] V žalobě stěžovatel uvedl:
I. *Finanční úřad pro Olomoucký kraj, sekce řízení úřadu, Lazecká 545/22, 779 11 Olomouc, vydal dne 21. 9. 2017 platební výměr č. 296/2017 na odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 5 000 000 Kč pod č. j. 1715928/17/3100-31471-803625, který byl daňovému subjektu doručen dne 9. 10. 2017. Proti tomuto platebnímu výměru žalobce podal v řádné lhůtě odvolání dne 22. 11. 2017, které následně řádně doplnil dne 18. 12. 2017. O podaném odvolání žalobce rozhodoval žalovaný svým rozhodnutím č. j. 27206/18/5000-10480-712342 ze dne 16. 7. 2018, kdy toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 20. 7. 2018, kdy žalovaný rozhodl tak, že část textu výroku rozhodnutí č. j. 1715928/17/3100-31471-803625, ze dne 21. 9. 2017 změnil na nový text a to: vyměřuje se odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně (dále jen daň) ve výši 3 500 000 Kč (slovy: třimilionypětsettisíc), v ostatním žalovaný ponechal výrok odvoláním napadeného rozhodnutí beze změny.*" Obsahově zcela stejnou formulaci užil stěžovatel rovněž pod II. ve vztahu k rozhodnutí žalovaného č. j. 27210/18/5000 – 10480-712342, s odlišnou částkou odvodu ve výši 4 145 814 Kč, resp. po změně 2 902 070 Kč. V bodě III. žádal stěžovatel o odložení vykonatelnosti rozhodnutí, v bodě IV. uvedl, že žalobu doplní ve lhůtě 60 dnů od podání žaloby z důvodu složitosti věci.

[14] Krajský soud v Brně si vyžádal napadená rozhodnutí od žalovaného, neboť tato nebyla současně s žalobou postoupena, a vydal dne 16. 10. 2018 usnesení č. j. 29 Af 100/2018 - 22, kterým postoupil věc Krajskému soudu v Ostravě; v záhlaví ve vymezení věci uvedl: „*o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2018, č. j. 27206/18/5000-10480-712342.*" V odůvodnění usnesení uvedl s odkazem na § 7 odst. 2 věty prvé s. ř. s., že k řízení je místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. V daném případě rozhodoval v prvním stupni Finanční úřad pro Olomoucký kraj sídlící v Olomouci; krajský soud proto dospěl k závěru, že soudem příslušným k projednání a rozhodnutí věci je Krajský soud v Ostravě, v jehož obvodu má prvostupňový správní orgán sídlo. Z uvedených důvodů postoupil Krajský soud v Brně Krajskému soudu v Ostravě celý spis obsahující žalobu a rovněž obě napadená rozhodnutí žalovaného, která si od něj vyžádal.

[15] Nejvyšší správní soud připouští, že v usnesení o postoupení věci se uvádí pouze jedno rozhodnutí žalovaného, nicméně z této skutečnosti bez dalšího nelze *sensu stricto* dovozovat zmatečnost, nesrozumitelnost či nezákonnost nyní stěžovatelem napadeného usnesení o odmítnutí žaloby. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že krajský soud rozhodl nad rámec postoupené věci či že rozhodl soud místně nepříslušný.

[16] Nejvyšší správní soud předně považuje za zásadní, že stěžovatel podal jednu žalobu, kterou se domáhal zrušení dvou rozhodnutí žalovaného. Postoupením věci, aniž by byla část žaloby (tedy jedno rozhodnutí žalovaného) vyloučena k samostatnému projednání, došlo k postoupení celé žaloby. Pokud Krajský soud v Brně neuvedl ve svém usnesení rovněž rozhodnutí žalovaného č. j. 27210/18/5000 – 10480-712342, lze to přičítat

pouze administrativnímu pochybení a zjevnému přehlédnutí způsobenému zjevnou podobností čísel jednacích rozhodnutí vydaných téhož dne; nic to však nemění na tom, že byla postoupena celá žaloba. Z postupu Krajského soudu v Brně ani z jeho následných úkonů po postoupení věci totiž nevyplývá, že by ve věci citovaného rozhodnutí žalovaného měl rozhodovat. Jak již bylo uvedeno, nedošlo k vyloučení věci k samostatnému projednání (rozdělení věci), věc byla postoupena pod sp. značkou, která byla žalobě stěžovatele přidělena, byla postoupena rovněž obě rozhodnutí, která si krajský soud od žalovaného vyžádal, a zejména Krajský soud v Brně následně postoupil jemu adresované doplnění žaloby ze dne 19. 11. 2018 směřující proti rozhodnutí žalovaného č. j. 27210/18/5000 – 10480-712342, Krajskému soudu v Ostravě s výslovným sdělením, že je postupováno doplnění žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. 27210/18/5000 – 10480-712342, k dalšímu řízení. Byť se tedy stěžovatel snaží dovozovat, že usnesení o odmítnutí žaloby bylo vydáno nad rámec postoupení a rozhodl místně nepříslušný soud, nelze s ním souhlasit. Nad rámec uvedeného nelze rovněž přehlédnout, že Krajský soud v Brně věc postoupil z důvodu místní nepříslušnosti právě proto, že rozhodnutí v prvním stupni vydal správce daně se sídlem v Olomouci. Vydal-li tento správce daně obě napadená rozhodnutí, nelze seznat žádný logický důvod pro to, aby na obě rozhodnutí žalovaného nebylo nahlíženo stejně, resp. aby o každém z nich rozhodoval jiný soud.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti dále tvrdí, že žaloba obsahovala žalobní body a mohla být projednána, resp. stěžovatel měl být vyzván k odstranění vad, měl-li soud za to, že ji projednat nelze.

[18] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že žaloba musí alespoň v nejhrubších rysech obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce rozhodnutí napadá. Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). K formulaci žalobních bodů se Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil. V rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. (...) Bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě pro podání žaloby obsahovat žalobní bod (body) alespoň ve shora vymezené míře konkrétnosti, vznikne vždy krajskému soudu procesní povinnost postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. vyzvat žalobce k odstranění vad žaloby tak, aby mohla být věcně projednána; v popsaném případě vada spočívá v nedostatečné specifikaci žalobního bodu. Odmítnout žalobu, jak to učinil městský soud, lze jen tehdy, když ve lhůtě pro podání žaloby žalobce nepředestřel žádný takový žalobní bod, popřípadě jen natolik nekonkrétní, že žalobu nebylo možno projednat, a žalobce na výzvu soudu tuto vadu ve stanovené lhůtě neodstranil. Rozšířený senát považuje za nutné zdůraznit, že lhůta stanovená v § 71 odst. 2 větě druhé a třetí dopadá nejen na případy, kdy žalobce doplní vedle již obsažených další (nový) žalobní bod, ale i na případy, kdy v žalobě neuvedl žalobní bod žádný; jen v těchto případech uplyne zákonná lhůta (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) marně, ve všech ostatních případech je na místě postup dle § 37 odst. 5 s. ř. s.“* V rozsudku č. j. 7 As 15/2010 – 56, ze dne 11. 3. 2010, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Účelem* §

37 odst. 5 s. ř. s. je upozornit podatele na vady podání, vyzvat ho k jejich odstranění, stanovit mu k tomu lhůtu a upozornit ho na následky spojené s neodstraněním vad. Lze-li určitou náležitost žaloby účinně uvést či doplnit jen v zákonem stanovené nepřekročitelné lhůtě, má smysl vyzývat k takovému doplnění pouze tehdy, bude-li to vůbec „technicky" proveditelné a smysluplné. Není tedy a priori vyloučeno, aby taková výzva, zejména za použití moderních komunikačních prostředků byla učiněna v posledních dnech či zcela výjimečně i v poslední den lhůty pro podání žaloby. Soud je přitom povinen takovou výzvu učinit, takže se předtím v přiměřené lhůtě po dojití žaloby na soud (tedy zpravidla v řádu několika dnů po dojití) musí s jejím obsahem seznámit přinejmenším do té míry, aby si mohl učinit úsudek o tom, zda má předepsané náležitosti. Podle § 36 odst. 1 s. ř. s. je soud povinen poskytnout účastníkům řízení poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. Vzhledem k obsahu předmětné žaloby nelze pochybovat o tom, že si stěžovatel byl vědom její vady, nebylo tedy nezbytné mu výslovně sdělovat, že žaloba neobsahuje žalobní bod, a postačilo, avšak jen v případě, že to bylo z časového hlediska smysluplné a že takový úsudek si mohl soud učinit již ze samotného jejího obsahu, jej upozornit, že žalobní body je nutno uplatnit dříve než ve lhůtě, kterou v žalobě ohlásil, neboť jen tak k nim bude možno přihlédnout." Poukázat lze rovněž na rozsudek ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že *„pravidlem by mělo být podání perfektní žaloby, přičemž zákon zcela zjevně chápe odstraňování vad žaloby způsobem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. jako výjimku z pravidla, že žaloba je podána bezvadně; předpokládá se, že žalobce činí vše pro to, aby jeho žaloba byla projednatelná a mohla být včas rozhodnuta. Pokud spoléhá na to, že i nedbale či neúplně zpracovaná žaloba bude mít tyto účinky, nebo dokonce vadnou žalobu podá vědomě se záměrem, že získá čas a prostor pro oddálení účinků napadeného správního rozhodnutí, nemůže počítat se stejným přístupem soudu k zajištění ochrany jeho práv."* Pokud tedy stěžovatel podal žalobu na samém konci zákonné lhůty, přičemž uvedl, že ji doplní do 60 dnů, zjevně věděl, že podává žalobu zatíženou vadami. Nejvyšší správní soud na tomto místě musí zcela přisvědčit krajskému soudu v tom, že žaloba neobsahovala projednatelný žalobní bod; stěžovatel pouze popsal napadená rozhodnutí; bylo tedy zřejmé, kdo je žalovaný, jaká rozhodnutí má soud přezkoumat, a bylo-lze dovodit, že stěžovatel požaduje jejich zrušení, byť to výslovně v petitu neuvedl, nicméně jiný důvod podání žaloby lze stěží dovodit. Doplnění žaloby, které stěžovatel učinil až dne 19. 11. 2018, sice došlo soudu v avizované lhůtě 60 dnů, nicméně tato lhůta, kterou si stanovil sám stěžovatel, je zcela bezvýznamná, neboť dikce § 71 odst. 2 s. ř. s. je zcela jednoznačná, přičemž rovněž judikatura NSS se na interpretaci uvedeného ustanovení ustálila. Nejvyšší správní soud pouze dodává, že i v případě, kdy žalobce deklaruje, že žalobu doplní, nezbavuje to soud povinnosti výzvu vydat, to však jen v případě, kdy je to, jak je uvedeno níže, reálné. Poruší-li krajský soud povinnost vydat výzvu k doplnění žalobních bodů, musí zaslat výzvu k doplnění žalobních bodů dle § 37 odst. 5 s. ř. s. se stanovením k tomu přiměřené lhůty odpovídající časovému prostoru, který by žalobce býval měl, pokud by jej krajský soud řádně a včas vyzval k doplnění žaloby. Jak uvádí judikatura, v *„této specifické situaci budou i takto dodatečně ve lhůtě soudem stanovené uplatněné žalobní body platným podkladem pro přezkum rozhodnutí žalovaného"* (viz rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2016, č. j. 6 Ads 280/2015 - 40).

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel si musel být vědom, že podává-li žalobu na samém konci lhůty pro podání žaloby bez podstatné náležitosti, jako jsou řádně uplatněné žalobní body, nemá automatickou garanci, že soud jej k odstranění této vady

vyzve. Soud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů, je-li ještě se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu včas, tedy ve lhůtě pro podání žaloby, doplnit. Pro posouzení možnosti doplnění žaloby, zbývá-li jen několik málo dnů do konce lhůty pro podání žaloby, bude klíčové, zda může soud žalobci nebo jeho zástupci doručit výzvu rychle, typicky disponují-li tyto osoby datovou schránkou, anebo má soud povinnost doručit na elektronickou adresu, kterou adresát sdělil soudu. V projednávané věci byla žaloba doručena krajskému (nadto místně nepříslušnému) soudu v poslední den lhůty, žaloba byla podána prostřednictvím pošty, stěžovatel nesdělil, zda např. disponuje datovou schránkou. V projednávané věci by bylo třeba stěžovateli v poslední den lhůty doručovat výzvu poštou; takováto výzva by nemohla být doručena včas, aby jí stěžovatel stihl vyhovět. Za této situace by bylo ryze formalistické trvat na povinnosti soudu vyzývat stěžovatele k odstranění vad žaloby, které již nemohly být odstraněny. Z obsahu žaloby je patrné, že si stěžovatel byl vědom toho, že jeho podání vykazuje vady, když sám uvedl, že žalobu doplní. Nejvyšší správní soud opakovaně podotýká, že procesní postup účastníků řízení včetně toho, že žalobce podá žalobu až v samém závěru lhůty, kdy tak může učinit, souvisí s jeho procesní odpovědností (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 3. 2011, č. j. 5 Afs 90/2010 – 35). Bylo pouze na stěžovateli, že poměrně dlouhou lhůtu 2 měsíce nevyužil tak, aby jeho žaloba mohla být řádně projednána; nemůže se proto nyní dovolávat odepření práva na přístup k soudu.

[20] Rozšířený senát ve výše zmiňovaném rozhodnutí sp. zn. 3 Azs 66/2017 rovněž konstatoval: *„Nemá-li naopak soud s ohledem na okolnosti případu povinnost vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů, marným uplynutím lhůty pro podání žaloby se stává vada žaloby spočívající v absenci žalobního bodu neodstranitelnou a soud bez dalšího žalobu odmítne. Musí tak učinit podle § 37 odst. 5 s. ř. s., který je samostatným důvodem pro odmítnutí žaloby z důvodu neodstranění vad podání, byť s ohledem na okolnosti případu nebyla vůbec vydána výzva k odstranění vad žaloby. Jakkoliv tento závěr koliduje s textem § 37 odst. 5 s. ř. s., který zjevně předpokládá podání výzvy vždy, rozšířený senát shora vysvětlil, že v určitých situacích již výzva soudu nebude objektivně možná nebo účelná. (...)Rozšířený senát tedy shrnuje, že uplatnění alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu nepředstavuje podmínku řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], ale zvláštní náležitost žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Absence takovéto náležitosti se odstraňuje postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s., soud pro odstranění této vady stanoví lhůtu odpovídající zbývající části lhůty pro podání žaloby. Soud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas. Neuplatní-li žalobce ve lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), soud žalobu odmítne podle § 37 odst. 5 s. ř. s.“*

[21] Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba stěžovatele byla odmítnuta po právu. Krajský soud postupoval v souladu se zákonem a v intencích relevantní judikatury. Poukazy stěžovatele na jiné případy rozhodování krajského soudu nejsou pro posouzení věci rozhodné. Nejvyšší správní soud současně připouští, že krajský soud nepostupoval zcela dle výše uvedených závěrů vyslovených v rozhodnutí sp. zn. 3 Azs 66/2017, v bodě 19 tohoto rozsudku výše, když odmítl žalobu stěžovatele s odkazem na § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nikoli dle § 37 odst. 5 s. ř. s., nicméně tato vada nemá za následek nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu.

[22] O nákladech řízení bylo rozhodnutí v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Úspěšnému žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu